



podían haber
el que unas
un sacabo-
adas de for-
a los de sus
as tienen un
interior de
ro del óxido
on infinidad
les en hierro
-ora neofigu-
os en esmal-
'a.
'ista
nen un
s de sus
as de for-
un sacabo-
que unas
podían haber
zo y de ahí
vertirse, de
dad expre-
uemática y

OS AREA'

EX

poesia

Més que un trucar a la porta, és dir, «ja estem aquí», la poesia d'aquests dos joves giro-nins, plens d'inquietuds, de sensibilitat i de medis per expressar-ho, tal com es pot constatar en aquests poemes que oferim. Una nova llum, diàfana, pura, esperançadora com llur pròpia jo-venesa.

XAVIER MARTI YLLA

C A D E N A

Un res. Un món. Una vida. U
per, un llibre: unes id n
a rbre i un llibr e a
p a a vida, e e t
n n n . u i s e
U u u s n u . r
. i i e m n U r
a r e r ó e n a
t u m n n s s ,
s t o u , i f u
u u h n u i s e e n
f f n u i i c n e l i s n U . s t h
a n U . e r b r a n u , a t n a l p a n U . e m o

TOT DESITJANT DESITJO MES DEL QUE ES POT DESITJOR

A vegades s'estima en silenci
Trist somnio,
soledat.
Trist et veig
entre els blancs,
potser negres,
fins, llençols.
El teu cos
estirat.

Pensar, desitjar, amor sempre és
Som homes i per això som homes.
Voler, desesperació o silenci
i a cada moment allargassats
els dits i amb llàgrimes silencioses.
Un amant
i no he vist
el teu cos.
Un desitj:
Conec el teu
cor i plores
i tristeses
i vols somnis.

Tocar-la, inesperadament,
de les mans, agafar-la i sentir
com passen els cotxes, els coloms.
Esser vora un arbre o un rierol.
Prop de quelcom més que una amistat.
una mort.
Potser sí.
Els carrers
i els balcons.
Els llargs somnis
i els misteris.
Vindré un dia
i elt voldré.

ESCOLTA

Només un instant,
un lleu silenci i una
espelma unic encesa...
mig apagada M'agrada
l'instant i el silenci
i l'espelma
i la llum.
Un somni, ja una realitat,
un joc, una trampa
un decorat?
Però el cor, l'ànima
són ací i em
dic soldat
Uns minuts
i l'espai.
L'espai sempre.
Signes i simbolismes.

COM EL VENT

«Tras el vivir y el soñar
está lo que más importa:
despertar».

A. MACHADO



Amor. Com el vent
Somni. Com el vent
Esperança... Com el vent.

Fulles seques, tremoloses
que ja l'aire i la vida
han deixat,
que ja l'arbre se n'ha desfet,
que ja la vida no ha volgut,
com el vent.

Volia deixar prop d'un silenci
un crit alligador
i un troç de vida prop de la mort,
però és com el vent.

Llàgrimes inservibles,
brutes, àsperes, avergonyides,
inunden el meu cor.

Es potser un nou ritme
el que s'apodera
d'una nova esperança,
com el vent.

Tristeses i alegries i minuts.
I paraules i plors desenganyys.

El bagul del passat
s'ompla més i més i més.

Tot vola en el temps del temps,
com el vent.

Una nova vida que m'encadeni
espero trobar demà
com la d'abans d'ahir,
com la d'avui...

Una veritat que m'enganyi
o una mentida que m'enlluerni,
com el vent.

Com el vent voldria viure,
lliures, sense plors ni silenci ni alegríes.

Sense crits, sense mentides, sense amors,
com el vent.



POEMA AL MISSATGE DEL CEL

ENRIC CANADA VIDAL

La vida d'un record d'història,
es sempre festejat amb el vi i or
que ha deixat el famós cavaller.

Regals d'una gran i vella generació,
ruïnes de les desterrades fúries
quan les pedres son atravesades i mortes
per les forces d'altres pedres inquietes.

Aquell forat a on el canó sortia,
ara està sol i mancat de forts tremols;
només és joia quan desafia el vent.

Malgrat la guerra, el cel encara viu;
Venerable cel, Venerable temperament!

Tu mai et veuràs el dintre estripat,
per més que el llamp esparrequi el núvol.

Tampoc et veuràs amb les flames,
perquè la pluja et messurarà el foc.

I aixís no et veuràs del tot moll,
perquè el teu llumí secarà els draps.

Ets l'ull que veu i no envelleix.

Un any que s'encomia de tu,
és com la trenyina que es desfila.

Aleshores busques començar un altre.

M'han dit que guardaves orgulls.

Deixa les il·lusions quan no son teves.

No veus que només seran esperits,
i d'ací, res més podran viure?

Doncs torna a vigilar els camins
mentres no siguin violats per el pic.

Pensa que les terres i les aixades,
son traïdores quan son mogudes.

I les pedres, llurs preses per enterrar.

Poden ésser enterrades i desconegudes,
més els diners que han sapigut amagar,
seran el consol d'una antiga bona nova.

DIFUMINACIO DE FINAL

Vetllada d'agonia d'un temps.

Temps crucificat per el rellotge
i festejat per el vi i els cants.

T'en vas enboirat dins el passat,
però tornarà la glòria del teu fill.

El fum de la fred respond al alé.

Es el glaç i la boira del hivern.

Sento les pells arrancades d'un conill,
que em regalen escalfor innocent.

Homes, dones, nens...

Tots tindran sentiments amagats,
que d'alguna manera seran vistos.

A vegades semblaran dures espines
o potser flors coronades de perles.

Aigües que donen de beure al camp.

En principi natura lluminosa i viva,
i després, paisatge negre i cremat
per destruccions d'engranatge.

Cares... plors, silencis.

Estels, significacions i sentiments.

Tornem a néixer per un demà,
i demà veurem la mort d'avui.



VENTURES D'UN TEMPS

Cal mirar aquelles arrugues,
dels que han sapigut suar.

Cal escoltar les velles paraules
del profeta que veu més enllà del mar.

Doncs aquests esperits ja cansats,
busquen la xarxa per dir ¡Prou!
a una llarga escapada de mort.

Així penso amb aquell peix.

També escapava de la canya,
més l'esperit només fam tenia.

I al final
ella l'hi portà el desastre.

Veritat és, que tots som ací i ara,
portant encara moltes flors.

Son flors seques les més curtes,
Son flors fresques les més llargues.

El record és més clar a el que faig,
però més fosc quan ho feia.

Soc vell d'uns fets viscuts d'ahir,
i en mi neixen altres del demà.

¡Oh, llibres sagrats i malaits!
Vosaltres porteu el suc d'un temps.

També potser plé de raons,
que llegides, semblen trencar l'ironia.

Com també la trenca el plor.

Recordo el meu gos que jugava,
i treia el cap darrera la porta.

Tots cridàvem per qu fos fora,
i cecs de volguer ésser grans,
el vàrem treure i vendre aviat.

Més tard, es va sentir el pes del crit.
Suau crit d'enyorança i melangia
que mai volíem escoltar.

Llavors amb la cara al vidre,
sentia un vuit en tot el pati.

Enraonava sol i apenat de tristó
quan un altre i nova ventura,
va tornar a omplir aquell vuit.